

Zprávy a oznámení

Zkouška sboru

V pondělí 5. září od 18.00 hod. se v městském kostele uskuteční první zkouška doplněného chrámového sboru. Zveme všechny, kteří se chtějí zapojit.

Mše sv. v domově důchodců

Vzhledem k dovolené duchovního nebude mše sv. ve zdejších domově důchodců sloužena ve čtvrtek 15. září, ale až v dalším pravidelném termínu, tedy 30. září od 15.00 hod.

Mše sv. s nedělní platností

V neděli 11. září se z důvodu mé dovolené neuskuteční mše svatá. Mši sv. s nedělní platností proto odslouží pan vikář Charypar v sobotu od 18.00 hodin ve farním kostele.

Návrat z dovolené

Předpokládaný návrat duchovního z dovolené je sobota 17. září, kolem 15. hodiny. Večerní mše sv. tedy bude jako obvykle v 18.00 hod. Nebude-li oznámeno jinak, uskuteční se již v městském kostele.

Koncert z díla J. J. Ryby

V rámci Svatováclavských slavností se v sobotu 17. září od 16 hodin uskuteční ve farním kostele Povýšení sv. Kříže koncert duchovní hudby „Jakub Jan Ryba neznámý“. V podání Michala Novenka a souboru Collegium 419 zazní varhanní skladby, Mše C dur, Responsoria pro Zelený čtvrtek a Velký pátek a Vidi aquam Jakuba Jana Ryby.

Dožínky a pouť ve Starém Rožmitále

Pouť v našem farním kostele oslavíme letos v neděli 18. září. Bude spojena s tradiční připomínkou dožínek, při níž poděkujeme za letošní úrodu.

Úmysly mší svatých od 12. do 25. září 2005

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

m: Čt 8.00 hod.

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

V: Pá 17.00 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 12.9.	Dovolená - mše sv. není	Po 19.9.	mše sv. není
Út 13.9.	mše sv. není intence za rodiče Karla a Marii Kloudovy a Josefa a Marii Tolmovy bude odsloužena v místě pobytu	Út 20.9. M (?)	Za † Josefa Dvořáka, Stanislava Dvořáka a oboje rodiče
St 14.9.	mše sv. není	St 21.9. M (?)	Na dobrý úmysl
Čt 15.9.	mše sv. není	Čt 22.9. M (?)	Za Václava Kašpara
Pá 16.9.	mše sv. není intence za † Marii Trčkovou a živé členy rodu bude odsloužena v místě pobytu	Pá 23.9. V M (?)	Na dobrý úmysl Za rodinu Holanovu
So 17.9. M (?)	Na dobrý úmysl	So 24.9. M (?)	Na dobrý úmysl
Ne 18.9. R	Za farnosti	Ne 25.9. R	Za Václava Kresla, sestru Olgu a rod Novotných

Úmysly mší svatých v týdnu od 5. do 11. září byly uvedeny v minulém čísle FZ.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 21.9. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník II

4. září 2005

Tajní učedníci

Aby se děti dostaly na školy, dal se syn ke komunistům a přestal chodit do kostela. Křest vnoučat ještě babička prosadila, ale tím to taky skončilo. V naší zeměpisné šířce klasika.

A babička se trápí. Chodí několikrát v týdnu na mši svatou, za potomstvo se fest modlí, ale pochybnosti stran setkání na věčnosti ji ne a ne opustit. Kde má taky čerpat naději, když to s nimi vypadá tak bledě a beznadějně? Kde? Především v evangelích.

„Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před Židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil“ (Jan 19,38).

Koho by tenkrát v Arimatii napadlo, že ten nenápadný a trochu zbabělý Pepa, co si nerad páčil prsty, se jednou takhle překoná. Koho by napadlo, že si o něm lidé na celém světě budou vyprávět ještě po tisíciletích. Že vejde do dějin.

Neměla by v tom být obrovská naděje pro „zbožnější“ členy rodiny, kteří se pro své milované, „od víry odpadlé“ děti tolik souží? Já vím, ideální stav to není. Ale než nad nimi lámat hůl a Bohu si na ně stěžovat, není lepší vzít to za opačný konec? Přimlouvav se za ně jako advokáti, argumentovat třeba biblickým výrokem: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40)? Připomínat Bohu i jejich dobré skutky?

On o nich samozřejmě ví, ale proč bychom se nemohli modlit třeba takhle: „Podívej, jak se mají rádi. Podívej, jak vzorně se starají o děti. Nepřehlédni, že mě autem odvezou kdykoliv chci a kamkoliv chci. I do kostela. Neudělali to snad pro Tebe? Sám jsi to tak řekl. Ke svatosti mají hodně daleko, to uznávám, ale k lotru po tvé pravici, to taky. A tak pro tvé nekonečné milosrdenství věřím, že i je jednou přijmeš do Božího království. Amen.“

podle Marie Svatošové

Po prázdninách

Děti už mají za sebou každoroční nepříjemnou chvíli - návrat do školních lavic. Pro rodiče a prarodiče je to však někdy spíše vítaný návrat k normálnímu běhu věcí, ale také spousta nových starostí, které přinese školní docházka dětí a všechno co s ní souvisí. Pamětníci si možná vzpomenu, jak začínal jejich školní rok bohoslužbou a zvyváním Ducha svatého. I dnes vyprošujeme dětem, aby je Pán Bůh chránil, aby se dobře učily, nezapletly se do špatné party, připravily se na své povolání. Přistupuje k tomu i starost o jejich víru. Je jistě velice důležitá, aby děti navštěvovaly výuku náboženství, učily se mít rády Ježíše Krista a počítaly s ním ve svém životě. A právě proto, že my dospělí máme o děti starost, měli bychom si každý sám udělat pobožnost k Duchu svatému. My dospělí potřebujeme totiž možná jeho pomoc více než děti. Pro děti má přeci Kristus určitou „slabost“, ale nás bude posuzovat, jakým jsme jim byli vzorem. Často věnujeme velkou péči náboženské výchově maličkých, chtěli bychom jim dopřát co nejlepší křesťanskou výuku, ale poněkud zapomínáme na vlastní vzdělání ve víře a na svůj vlastní duchovní život. Zdá se, že čas pro své křesťanské vzdělání nacházejí dospělí jen ztěžka. To ovšem může být osudné. Malé dítě nám velkým ještě „spolnke“ takřka všechno, co mu s láskou a trochu zajímavě podáme. Pubertální potomek ovšem už nikoliv. A nejen to. On navíc velmi bedlivě a kriticky posuzuje naši životní praxi. A sotva se spokojí s povrchními odpověďmi na své otázky, ať mu je podáváme slovy, nebo je vysleduje z našeho jednání. Zodpovědnými za náboženský život dětí nejsou jen farář a katechetka, ale především rodiče. Oni nesou zodpovědnost za to, co dětem z křesťanství „předvedou“ v praxi a jak přitažlivě a věrohodně jim ho předloží. Přechodný odpor nebo pochybnosti o víře jsou u dopřívajícího člověka téměř nutnou etapou, která provází přerod dětské víry ve víru dospělou a samostatnou.

Měli bychom se tedy ptát sami sebe: Roste naše víra nebo stagnuje? A má z čeho růst? Čteme rádi Písmo svaté a náboženskou literaturu, přemýšlíme o přečteném, zpytujeme svědomí, modlíme se, přijímáme svátosti? Jistě má každý z nás omluvu, že máme málo času. Přesto bychom si měli my, kteří už nemusíme chodit do školy, udělat na tento školní rok malý závazek. Měl by být střídavý a skromný - velké plány obvykle končí brzkým odložením. Měl by vycházet z inspirace, kterou nám dá Duch svatý. Prosme jej, aby nám pomohl se za těch deset měsíců, které jsou před námi, o něco posunout. V modlitbě, v četbě Božího slova, ve svém vzdělání, v poctivé zpovědi či v odpouštění chyb druhým. To všechno může znamenat velký prospěch i pro nám svěřené děti, možná mnohem větší, než nějaké nucení do čehosi, co jim nic neříká a k čemu mají odpor.

Vázení farníci,

to číslo farního zpravodaje vzniklo těsně před mým nástupem na dovolenou. Vzhledem k tomu, že zde 14 dní nebudu, vyjde příští číslo Farního zpravodaje až za tři týdny.

Jistě vás zajímá postup prací při bílení městského kostela. V době uzávěrky jsou tyto práce zahájeny a pokud vše dobře půjde, v polovině září by mohlo být hotovo. Záleží to i na vás, pokud budete mít možnost přijít pomoci p. Drechslerovi s bílením a po skončení prací také s úklidem. Oproti původním předpokladům vzrostly náklady na pořízení nátěrové hmoty. Naši předchůdci si v r. 1983 usnadnili práci tím, že do vápna přidávali větší množství fermeže. Bohužel na tomto podkladě dnes klasický vápenný nátěr neдрží. Proto jsme museli použít pro nás speciálně namíchanou barvu, která zabezpečí dokonalou kvalitu, ale jejíž cena je mnohem vyšší než cena obyčejného vápna. Náklady na materiál tudíž dosáhnou téměř 50 000 Kč. Připočítáme-li k této částce náklady na pracovníky, přesáhne výše celkových nákladů 80 000 Kč. Bližší informace o postupu prací podá p. Hoyer, který se též ujal nevědeckého úkolu koordinovat práce v době mé nepřítomnosti. Chtěl bych i na tomto místě poděkovat všem, kdo jakkoliv pomáhají k zvládnutí této náročné akce - ať už tím, že přišli natírat, uklízet či posunovat lavice, nebo tím, že přispěli finančně či svými modlitbami. Odměnou nám bude krásnější vzhled našeho městského kostela. A krásné prostředí vede snáze k Pánu Bohu, cíli našeho života.

P. Ivo Prokop

Z historie 18. část - P. František Boš (2.)

První část vyprávění o P. Františku Bošovi jsem zakončili v r. 1859 sporem mezi farou a huteckými „činžovníky“. Byl to snad zárodek následných sporů mezi některými farníky a farářem, které přerostly v závěru jeho života v nepěknou „aféru“ týkající se městského kostela. Ale tak daleko ještě nejsme. A tak než spolu s pisatelem přejdeme k událostem 60. let 19. století, nechme jej ještě zmínit založením tzv. Růženeckého bratrstva. Stalo se totiž důkazem veliké úcty, již chovali naši předkové k Panně Marii.

Zpráva o bratrstvu růženeckém

Toto bratrstvo vzalo svůj počátek na zdejší osadě r. 1851. Dříve bylo založeno na osadě Bubovické od tehdejšího tamního faráře Bernarda Christelbaura. Někteří zdejší osadníci zvlášť z města a z Bezděkova tu pobožnost tam zpozorovali a ji zde zříditi si umínili. Uradili se o to s Václavem Boukalem, svobodným rolníkem z Nesvačil, v úterý masopustní 1851 měli mši sv., po ní se modlili růžencem, a od té doby zapisovali se údově v Rožmitále v domě Marie Štěchové manželky mistra zednického, kteráž byla prvním údem bratrstva toho. Z města rozšířilo se bratrstvo do Bezděkova, Sedlice, Vranovic, Hoděmýšle a vždy dále po vesnicích. Václav Boukal zůstal vůdcem a věrně se stará o rozkvět. Tomáš Zib z města, kostelník při farním kostele, nechal svým nákladem 20 zl. přivítat bratrstvo k dědictví sv. Janskému a později, totiž r. 18., složili se údově sami a přistoupili k dědictví sv. Cyrila a Metoděje. Mimo to zřídily se obrazy Růženecké P. Marie do obou kostelů, velký růženc a soška panny Marie k pohřbům. Postup ten zevrubně vypisuje památní knížka sepsaná od jmenovaného vůdce Václava Boukala. Roku 1865 počítalo bratrstvo 6 růží, pak 3 růže v Nesvačilech a ve Voslech“ (dnes Oslí - pozn.).

V roce 1861 daroval kardinál Schwarzenberg do farního kostela „krásný mešní ornát v ceně 60 zl. a dva polštáře v ceně 10 zl. K tomu se koupily r. 1862 dvě Dalmatiky z té samé látky zhotovené v klášterě Voršílek v Praze za cenu 114 zl. A z Vídní Pluvial za 65 zl 96 kr. kdo k tomu přispěl, zaznamenán jest v archívu.“

Nepříjemný spor s huteckými táhnoucí se od roku 1859 byl nakonec vyřešen v jejich prospěch. „R. 1863 povolil se Huteckým zákup farských polí!“ Varovný vykřičník na konci této poznámky však ukazuje s jakou nechutí byla tato věta pisatelem bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení zapsána. V témže roce byla v městské škole otevřena 4. třída a ve městě byla také zřízena záložna.

Zdejší dlouholetý farář p. František Šolle, který zde zemřel v r. 1854 zanechal po sobě dědictví, které bylo vydáno r. 1864. „Farní kostel obdržel 1133 zl. 75 ½ kr. a chudí osady rožmitálské 3406 zl. 49 kr., které se dle počtu duší k ústavu městských a k ústavu vesnických chudých odvedly. Město přijalo svou částku do své kasy, pro vesnice koupené za hotové peníze státní úpisy a počet nachází se v archívu, a mimo to dán vesnickým starostům výkaz jmění jen přináležejícího.“ V tomto roce se mladší kaplan P. Švec odstěhoval do Týna na Vltavou a od 10. června sem byl ustanoven P. František Pražák z Chrástáan. I v tomto roce řádily přírodní živly. V okolí Bukové potloukly úrodu kroupy, ve Vranovicích vyhořelo „několik domkářů“, a přestože vše bylo celkem levné, daně velmi vzrostly, a tak to zdejší osadníci neměli ani v tomto roce nijak zvlášť jednoduché.

A jako by toho nebylo dost, i počátek roku následujícího se nijak zvlášť nevydařil. „Rok 1865 počal s neobyčejnou povětrností. Mrazy byly veliké bez sněhu, čímž louky vypálené jsou. Když již jaro nastat mělo a mysli se, že již žádný stálý sníh nebude, počal on padat a jmenovitě od sv. Josefa počínaje takové spousty ho spadly, že množství lesní i polní zvíře zahynulo, stromy zmrzly, a jelikož sníh neustále ležet zůstával, polní jarní práce velmi se zdržely. Nato pak nastaly jasné dni a tepla, která k horoucímu parnu vystoupila. Od polovice dubna až na počátek srpna nepřišel žádný vydatý déšť, parna ale byla neobyčejná. O zelenou píci byla nouze a obilí před časem dozrávalo a schlo. Ještě hůře bylo v jiných rannějších a výnosnějších krajinách, kde, jak zprávy zvěstují, jeře se ani nevymetaly.“ Následuje zpráva o počtu „duší“ ve zdejší osadě, který zde navzdory všemu pomalu a jistě stoupal, což dokládá následující tabulka.

Rok	1859	1860	1861	1862	1863	1864	1865
Počet „duší“	7912	7995	7991	8015	8002	8118	8125

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Utrpení

Hledající: Sdhue, mluvíš hodně o pozhennáních duchovního života, ale proč na světě existuje tolik bolesti a utrpení?

Sadhu: Pochopit tajemství bolesti a utrpení na světě je obtížné. Konečně, kořen utrpení se nachází v hříchu, v odloučení od Boha. A dále, Bůh používá utrpení, aby nás pozval k pokoji své přítomnosti. Kdyby Bůh neužíval bolesti a utrpení k našemu dobru, pak by nedovolil, aby takové věci na světě zůstávaly. Pšeničné zrnko musí ležet v temném hrobě země, než ho může světlo a teplo slunce vyvolat na čerstvý vzduch. Pak roste, až je z něj zdravá rostlina a nese plody.

Dešť a větrné bouře přináší zkázu, ale také čistí zemi od škůdců a nemoci. Stejně i vítr Ducha námi otřásá svou silou, ovšem jeho moc přináší duchovní zdraví a pozhennání. Právě tak jako zemětřesení může způsobit, že na poušti vyrazí sladké prameny, které učiní zemi svěží a plodnou, může utrpení narušit náš život a vložit do našeho srdce prameny životodárné vody. Pak proudí osvěžující potoky vděčnosti a radosti tam, kde byl nárek a reptání.

Když se sladká větev naroubuje na trpký strom, oba pocítí nůž a oba trpí. Avšak pouze tehdy může trpký strom nést sladké ovoce. Sám Bůh trpěl bolest, aby do naší špatné podstaty uvedl dobro. V tom vidíme velkou Boží lásku a na oplátku věrně trpíme muka tohoto světa. Potom můžeme nést dobré ovoce navěky.

Hledající: Je tedy utrpení pro duchovní život nezbytné?

Sadhu: Božský řád je ustanoven pro naše duchovní zdraví a štěstí. Pamatuj, že duchovní sklíčenost a tělesná bolest nejsou totéž. Tělesná bolest je důsledkem nemoci nebo zranění, ale duchovní sklíčenost je důsledkem hříchu a oddělení od Boha. Když vzdorujeme Bohu a bouříme se proti jeho božskému řádu, vzniká duchovní sklíčenost. Ta je podobná nepohodlí, které zažívá Angličan v tropickém horku nebo Ind v třeskuté zimě. Bůh nám nebrání v tom, abychom se postavili proti němu; místo toho používá sklíčenost, jež následuje, aby nám připomněl, že jsme v tomto světě pouťníky a cizinci.

V zákopech vykopaných za 1. světové války začaly růst květiny a ovoce. Půda byla v hloubce bohatší a plodnější než na povrchu. Tak tomu je, když trpíme: skrytá bohatství naší duše vycházejí na světlo. Nesmíme si tedy zavzat při pohledu na to, co se zdá být ničivým procesem. Právě tento proces může přimět skryté, nevyužití síly naší duše, aby začaly pracovat.

Plod uvnitř vlašského ořechu je chutný, ale skořápka, která ho obklopuje, je tvrdá. Utrpení je při prvním setkání nepřijemné, ale ti, kdo ho přijímají kvůli Bohu, v něm najdou potěšení duchovního pokoje. Skutečného vítězství nedosáhneme tím, že se vyhneme bolesti, nýbrž spíše tím, že objevíme milost přeměny bolesti v úlevu, smrti v život a zla v dobro.

Bourec morušový bojuje uvnitř svého kokonu, avšak právě tento boj dává sílu jeho křídům. Když kokon otevřeme a osvobodíme uvězněného tvora předčasně, nebude mít sílu k novému životu a zemře. Tak Boží děti bojují ve světě a v tomto boji se stávají silnými a schopnými života, který na ně čeká.

Naše duchovní zápasy ve světě jsou přípravou na věčný domov. Pozhennání útěchy dokážeme skutečně ocenit pouze tehdy, zažijeme-li rovněž muka trápení; potěšení ze sladké chuti, jen když ochutnáme něco trpkého; hodnotu dobra, jen když se setkáme se zlem; cenu života, jen když projdeme smrtí. Neštěstí a těžkosti v životě udržují našeho ducha bdělého, takže neopouštíme své skutečné určení a nezabýdlujeme se v tomto pomíjivém světě. Až všichni dosáhneme stavu dokonalého duchovního zdraví, utrpení navždy skončí.

Hledající: Míníš tím tedy, že Bůh na nás úmyslně sesílá utrpení pro naše vlastní dobro?

Sadhu: Bůh stvořil všechno v přírodě k nějakému účelu, byť tento účel nedokážeme pochopit. Téměř každá látka v přírodě, která způsobuje nemoc a smrt, může být rovněž použita jako uzdravující lék. Nazýváme je jedovatými, protože neznáme jejich skutečné vlastnosti. Stejně tak zkoušky a trápení mohou posílit a prohloubit náš duchovní život, když jich správně využijeme.

Trpíme-li, může to také prospívat druhým lidem způsobem, který si těžko dokážeme představit. Když ostatní vidí naše trápení a pomáhají nám, mohou cvičit své vlastní duchovní dary a růst k dokonalosti. Bůh se z naší bolesti neraduje, ale někdy používá bolest a utrpení jako hořký lék k léčbě duší. V případě, že se obrácíme proti Bohu a odmítáme jeho pomoc, stávají se takové

zkoušky pro naši duši smrtelným jedem.

Jestliže se novorozeně nerozkřičí a nerozpláče, musí se pleskat, dokud nezačne. Nikdo se neraduje z toho, že bouchá dítě - jen touží po tom, aby plně využilo svých plic a vdechlo do nich životodárný vzduch. Tak nás v dokonalé lásce může Bůh bít a píchat bolestí, aby dech modlitby volně proudil plicemi naší duše. To je jediný způsob, jak se můžeme stát silnými a způsobilými pro věčný život.

Podívej se na perlu. Perla je produktem bolesti a utrpení. Škeble, týraná cizím tělesem ve svém jemném mase, reaguje tím, že trapiče objímá a přeměňuje jej v předmět veliké krásy. Stvoření perly nejenže poskytuje úlevu škebli, ale je také zdrojem úzasu a potěšení pro mnoho dalších. Ale pozor! Jediný lesk perly lze snadno zničit. Inkoust nebo olej mohou její krásu znečistit a znehodnotit. Perly uložené do starověkých hrobů se často rozpadnou s mrtvolou svého majitele; prach z perly se pak smísí s prachem z mrtvého.

Duchovní život - jako perla - roste z bolesti a utrpení. A i když se bolest přeměnila v překrásnou věc, lesk našeho duchovního života se může snadno znečistit a rozpadnout. Musíme stále bdít, modlit se a obracet se vděčným srdcem k Mistru.

Černé uhlí musí vydržet tisíce let horka a tlaku, než se změní ve vzácný diamant. Ani potom diamanty nezáří, dokud se do nich neudělá první řez. Když jsou vybroušeny a vyleštěny, zaskvějí se v paprscích slunce nádhernými barvami. Vědci mohou v laboratořích vyrábět umělé diamanty, ale pečlivé zkoumání odhalí jejich podřadnost. Podobně ani my nemůžeme dosáhnout duchovní dokonalosti, aniž bychom prošli bolestí a utrpením. Musíme žít stále v Boží přítomnosti; pak nás naše zkoušky změní v nebeské klenoty, vybroušené a vyleštěné jistou rukou Mistra.

Hledající: Proč se lidé smějí a vysmívají těm, kdo si volí cestu utrpení?

Sadhu: Nebuď překvapený ani sklíčený, jestliže tě druzí pronásledují a pomlouvají. Světlo a temnota nemohou existovat pohromadě. Lidé, kteří jsou připoutáni k vlastním touhám a rozkoším, nikdy nepochopí ty, kdo jsou zaměřeni duchovně, a vždy jim budou odporovat. Protože se brání každé zkoušce svého sobectví, často se stávají útočnými. Ve skutečnosti by sis měl dát pozor, když se ti v tomto materialistickém světě dostává chvály a komplimentů, zdali jsi také nesešel z duchovní cesty. Překonají-li nevěřící chuť ti odporovat, bude to pro tebe ještě horší. Pak mohou začít ovlivňovat tvůj duchovní život a brzdit tvůj pokrok.

Jeden muž statečně vyznával svou víru a vyzýval lidi, aby opustili své sobecké touhy. Jeho nepřátelé, rozlobení výzvou jeho života i slov, se ho zmocnili a pověsili ho na strom hlavou dolů. I v této poloze měl takový pokoj v srdci, že si bolest a hanbu ani neuvědomoval. Obrátil se ke svým trýznitelům a řekl: „V tomto světě je všechno vzhůru nohama a nic není vzpřímené. Vy si myslíte, že jste mě pověsili hlavou dolů, ale ve skutečnosti jste mě obrátili na správnou stranu. Jsem jako diapositiv, který vrhá obraz správně, jen když se do promítačky vloží vzhůru nohama. Ve vašich očích jsem vzhůru nohama, ale v Božích očích jsem navěky vzpřímený.“

Někdy je pro následovníky Boha snazší zemřít jako mučedníci než se denně vydávat jako živé oběti. Tělesnou smrt prožijeme jen jednou, ale následujeme-li věrně Boha, musíme umírat každý den. Mistr potřebuje živé mučedníky, kteří se nabízejí za druhé. Všichni, kdo jsou připraveni položit život ve věrnosti Bohu - ať jde o tělesnou smrt, nebo každodenní službu druhým -, budou žít s Bohem navěky v plnosti štěstí.

Hledající: Když tedy námi sobečtí lidé opovrhují, jistě se můžeme alespoň spoléhat na jiné duchovně založené lidi, že budou stát při nás.

Sadhu: S tím nepočítej! Aby nás zachránil, odmítl Mistr všechno a sám byl odmítnut všemi. Při jeho vstupu do Jeruzaléma lid jednohlasně volal: „Pane! Pane!“ Avšak do tří dnů je tím, jak zpochybnil jejich pohodlné a sobecké životy, tak urazil, že volali jednohlasně: „Ukřizuj ho! Ukřizuj ho!“ Vkládat své naděje do podpory jiných lidí znamená stavět dům na písku. Dnes tě budou oslavovat a vychalovat, ale zítra tě srazí dolů a nezůstane po tobě ani stopa.

Nelituj se, ani když se proti tobě obrací ti, kdo vedou duchovní život. Jestliže věrně následuješ vedení Božího ducha, Bůh a obyvatelé nebeského království budou stát při tobě. Nesmíš se dát odradit. Brzy přijde čas, kdy Bůh odmění nesobeckou lásku věřících.

(Dokončení příště)

Sadhu Sundar Singh (1889-1929), indický konvertita ke křesťanství